

Minulou sobotu nebylo počasí nic moc.

A podle předpovědi se to mělo ještě kapek zhoršit. A tak jsem navrhla, že bychom zase mohli vyrazit do Hvězdy. Brtník sice nerad, ale odkejšoval to, páč stejně bylo hnusně, tak co by nemohlo bejt ešče hnusnějš - což pro něj teda znamená jet do Hvězdy. Páč ty lidi tam fšude, že jo. ☹️. Ale když je hnusně, tak jich tam tolik třeba nebude.

No, minule to vyšlo. Tentokrát tak úplně jako ne. Ale až na "malej" a nepříjemnej incident, kterej se týkal hlavně mě - to bylo únosný. Tali se jevila coby přičetná, disciplinovaná a milá normální, hodná..... a já nevím ještě jaká supr pejsková. Když jsme vystoupili z auta, poslušně počkala, dbala pokynůch jí daných a tak jsme civilizovaně vstoupili na louku před oborou. A já si obratem všimla, že se k nám pomalu šine belgický ovčák groenendael (název, který mi nejde pořádně vyslovit ☹️) . Jsou to půvabní psi a na živo je člověk moc nevidí. Zastavila jsem ohařiska. Pesan se šinul přátelsky a tak jsem nechala Tali volno. A Rumíčkoví sdělila, ať se jí do toho nemotá a nechá ji si hrát. Tali se s belgičákem očichala a pak spustili lítačku. Pes se poté přišel seznamovat i s Rumíčkem, ale ten velkého nadšení nejevil ☹️ . Páč co mu má co oblbovat jeho holku, že jo. Je to ale rozumnej pán, takže když jsem mu připomněla, že si toho nemá všímat, upustil od komentářů a věnoval se balonku . Majitelka belgičáka si postávala v dálce a jen tak na mě houkla, ať si schovám ten balonek. E? No jinak nám ho její pes sebere. Zajímavé. Inu..... každý máme své způsoby řešení problémů. Paní to vyřešila takhle. Asi jí přijde normální, že jiní lidé se mají přizpůsobovat jí a jejímu psu. Já už mám pocit, že to je nějaký balonkový "prokletí" ☹️ ☹️ ☹️

Vešli jsme pak do obory a tam bylo lidí jak..... jako hodně teda ☹️ . Na to, jak bylo poměrně nevlídno jich tam bylo faaakt hodně (skorem jako toho nábytku v reklamě) ☹️ . Švenkli jsme to všichni doleva mimo hlavní cesty a chvíli si hráli s balonkama. Tali řádila jak urvaná a Rumíček si poletoval elegantně jako motejl Emanuel. Vždycky mě děsně baví, když se člověku povede trefit balonkem strom a míček se odrazí zcela nečekaným směrem a čoklida to zblbne. Tali tohle oblubuje velice, když jí kořist uniká.

V místě, kde se cesta začíná svažovat jsme si všimli, že proti nám jde skupinka lidí a s nimi několikero bulloidních pesanů na vodítkách. Zastavili jsme ohařiska, ať se nemotáme a čekali až přejdou. V ten moment se k nim rozeběhl ze strany přicházející hodně velký žíhaný kříženec taky něčeho bulloidního. V košíku. Dospělý pes, hrnul se za skupinkou a na

pořívání svého majitele nereagoval. Majitel se držel kočárku a zcela logicky se mu nechtělo kočárek opustit, byl totiž značně vzdálen. Nakonec tak stejně musel učinit, protože pes na něj dlabal. Já měla Tali u sebe a Brtníkovi jsem řekla, ať případně chrání Rumíčka. Pes se pohyboval velmi sebejistě, nohy jak struna, napjatej a nepůsobil úplně jako beránek. A to ani, když měl košík. Maník si pro psa teda konečně došel, pes dostal vylágoš, byl odveden ke kočárku a opět na volno pokračovali dál. Nějak jsem tušila, co bude následovat.

Takže jsem si jistila záda a viděla dostatečně včas, že se pes řítí za námi. Nechci a nebudu zkoumat s jakými pohnutkami. Mám psa a fenu a nehodlám nic riskovat, zvláště když vím, že pes svého majitele neposlouchá a vidím styl jakým se choval. Otočila jsem se na patě, vyrazila proti psovi a houkla na něj, ať kouká mazat zpátky, ale hodně rychle. No.... pes se zastavil a začal na mě vrčet. "Koukej na mě přestat vrčet a padej zpátky!" , houkla jsem znovu. Nakonec tak učinil a já byla ráda, že ho k nějaký akci nepodpořilo hulvátský povykování jeho majitele. Až poté se mi secvakly trošku pŕlky, protože pes byl fakt docela velikej a kdyby na něco došlo, tak i s košíkem by mi dal co proto. Ale byla jsem ráda, že se mi podařilo ho zastavit. Nedovedu si představit, že by si třeba podal Rumíčka. Fuj, nechci si to ani představovat!!!! No a to byla jediná skvrnka na tom odpoledni, který jsme ve Hvězdě strávili.

Opět jsem teda musela trošku dupat na tom, že Tali bude mít určitou volnost, ale nakonec jsme se s páníčkem domluvili. Stejně měl mít v gesci především Rumíčka, tak co se staral o Taliprtku, že jo ☐ . Zvláště, když byla moc fajn. Jaaasně, taky se našly momenty, kdy do toho chtěla hodit vidle, ale už se s ní domluvíte. Nebo takhle... momentálně se s ní domluvíte ☐ Sešli jsme až dolů, kde teče potůček a podél něj došli k rybníčku. Tali si v tý době důležitě nosila balonek. A s plnou hubou balonku nakráčela na břeh rybníčku. A zůstala celá štajf stát a pozorovala na protějším břehu.....strašidlo ☐ . Mno, byl tam nějaký pán a cvičil něco jako Tai -chi . Nicméně byl z jejího pohledu divnej. Veledivnej. To nevíte, ešivá to nemůže bejt nebezpečný. Aby nááhodou nedošla k názoru, že je nebezpečí třeba zahnat, nebo prozkoumat, snažila jsem se její pozornost stáhnout na sebe. Když se mi to podařilo, poodešly jsme dál. A tam Tali našla poklad!! Hootovej poklad. V podobě výpusti z rybníčku, kterou tvořil rygól obrostlý RÁKOSÍM! Ach taková krása, taková příležitost. Ubytovala se tam na značnou dobu. Balonek byl zapomenut a musela prozkoumat kaaaždičkej čtvereční centimetr rygólu, vodní hladiny, každý stéblo..... ☐ ☐ jak dítě, když ho vpustíte volně do cukrárny.

Nechala jsem jí tam její chvíli, dlouhou chvíli a pozorovala Brtníka, jak si čutaj s Rumíčkem balonek. Když to přišlo Rumíčkovi už dlouhý, že nejdeme, běžel zpátky k nám. V ten moment přišla brankou skupinka lidí a psů, takže nastalo velký družení. Teda z Rumíčkovi strany, Tali neměla čas, ta přiběhla, proběhla, krátce pozdravila a pak si šla zase dělat průzkumový práce. Asi bychom tam mohli klidně být do večera, do rána, do večera... do dalšího rána..... ale to jsem rozhodně neměla v úmyslu teda. A bylo mi jasný, že ji odtama budu složitě vytahovat ven. To dítě byste z tý cukrárny taky dostávali ven blbě. Ale nechtěla jsem hartusit, povelovat. Chtěla jsem se domluvit, aby viděla, že se domluvit můžeme □ , že na ní netlačím, že mi jde o její dobrovolnost. A té se mi nakonec dostalo. Odměnou jí byl balonek a volnost, ať si letí přilehlou loukou za Rumíčkotýmmem. Na kraji lesíka byl pán, který se tam cvičil v lukostřelbě. A teda musím říct, že jsou to fakt řachy, když ten šíp skončí v terči. Stáhla jsem oba ohaříky stranou, aby nááhodou nešli něco zkoumat. Na konci louky jsem Tali zase “našlápla” oříškovéj pidičtvereček. A dostala ho za odměnu. Pak jsme zašli zase zpátky mezi stromy a tam si dali hodinu gymnastiky, před dvě padlý veliký břízy. No a poté už jsme si jen tak šli do kopce. Až do momentu, kdy jsme došli k velkému příkopu. Tam to miloval Ešus, protože hrozně rád lítal přes příkop listím na druhou stranu za balonkem. A stejně tak to má i Rumíček. Který to ovšem ještě vyšperkovává o to, že si na druhým konci příkopu pak posílá balonek zase dolů □ . A co by to byla Tali za našeho ohaříka, kdyby ji to taky nebavčilo. Jasně že jo. Lítat přes strže a příkopy je přece skvělá zábava. Zvlášt..... když.... v ten moment páníček, či pánčička nejsou v dosahu a může se zlobit s tím, že..... vlastně ten balonek nemám a nebo se mi s ním nechce zpátky □ . Ale nakonec ho vždycky donesla.

Po nějaký chvíli jsme se zase dali do pohybu a koukám, že proti nám jde hromada příznivců bull plemen. I naše sousedy s bláznivou Dixie jsme tam zahlídli. K nim evidentně mířila ta skupinka, co jsme ji potkali na začátku. Bylo jich požehnaně. Stáhli jsme si ohaříky k sobě na stranu a nechali je všechny projít. Aspoň byla možnost procvičit si poslušnost. Po posledním pesanovi ještě následoval cyklista a my už se mohli dát do pohybu. Šli jsme cestičkou podél zdi a vybídli ohaříska, ať jsou jen tak za psy a odebrali jim balonky. Hezky na pohodu jsme mířili k jedné z hlavních bran, kterou jsme prve vešli dovnitř. Rumíček s Brtníkem byli trochu napřed a my si s Tali ještě stříhly trošku chůze u nohy. S klikrem jí to šlo moc hezky a vážně se snažila. Prošly jsme branou a to už jsme byly skoro u auta. Rumíček tam skákal přes překážky a Tali si to šla taky zkusit. Kupodivu i tentokrát jí to šlo pěkně a nezůstala viset za žádnou z nich přes pupek □ . Pak se zvesela pinožila kolem mě, aniž by jí kdo musel

něco říkat. Hópla do kufru za Rumíčkem a jelo se domů. Byli jsme tam přes dvě hodiny a člověk si to ani neuvědomil.

No ale doma bylo vidět, že i přes to, že jsme nedali žádnéj velkovýlet, toho ohařiska stihli dost. Páč s sebou buchli na pelíšky a vytuhli. Střejně jako my po horký vaně.